

by bylo čeleno nepořádkům, průtahům a jiným podobným nesprávnostem v trestním soudnictví, přičítám se pořádku nebo důstojnosti soudu a vyžadujícím za účelem nápravy v zájmu veřejném upozornění dotyčného soudu, po případě i výtky a pokárání. Bylo proto i v tomto případě sborovému soudu druhé stolice, shledal-li postup nalézacího soudu nesprávným, sice volno, jej na nesprávnost upozorniti a jemu ji vytknouti, nebyl však mocí svého dohlédacího práva a u výkonu jeho oprávněn ani zrušiti rozsudek, ani udíleti nalézacímu soudu příkaz, by vynesl o trestu rozsudek nový. Sborový soud tudíž svým rozhodnutím jednak sám vybočil z mezí své dohlédací působnosti ve smyslu §u 15 tr. ř., jednak zavdal příkazem, obsaženým v rozhodnutí tom, bezprostřední podnět k tomu, že se způsobem protizákonným zachoval i soud nalézací.

Čís. 1447.

Z §u 413 tr. zák. jest vyloučiti případy těžké o ublížení na těle.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1924, Kr I 94/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 19. prosince 1922, jímž byla stěžovateka uznána vinnou přestupkem podle §u 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Stěžovatelce nelze přisvědčiti, že rozsudek neprávem podřadil její jednání pod § 335 tr. zák. na místě pod § 413 tr. zák. Tvrdí-li zmateční stížnost, že obžalovaná neměla nepřátelského úmyslu proti Čeňku D-ovi a že své činy předsevzala v úmyslu, by ho polepšila, stačí ji odkázati k tomu, že rozsudek zlého úmyslu, k §u 152 tr. zák. potřebného, nezjistil a právě proto ji kulposním deliktem §u 335 tr. zák. uznal vinnou. Nelze zmateční stížnosti přisvědčiti ani v tom, že dlužno §u 413 tr. zák. použití i tam, kde překročení práva kárného, jež obžalované nad Čeňkem D-em příslušelo, mělo za následek těžké uškození na těle pro kárného. Ustanovení §§ 413 a násl. tr. zák. nevymezují sice přesně objektivní skutkové podstaty deliktu, než z okolnosti, že obsaženy jsou v X. hlavě druhého dílu trest. zákonníka a přiřaděny jsou bezprostředně k trestním normám §§ 411 a 412 tr. zák. a že nad to nebyla do XVIII. hlavy prvního dílu (§§ 152 až 157 tr. zák.) pojata obdobná ustanovení výjimečná, dlužno souditi, že zlá nakládání, spojená s těžkým uškozením na těle, nemohou býti podřadována pod pojem překročení práva kárného, jež by bylo posuzovati podle §§ 413 až 421 tr. zák. Ustanovení tato znamenají pouze přísně vykladatelnou výjimku z ustanovení §§ 411 a 412 tr. zák., ale nikoli z ustanovení §§ 152 až 157 tr. zák. Pojem práva trestacího vylučuje skutkovou podstatu zločinu. Je-li tu tedy objektivní skutková podstata těžkého uškození na těle, dlužno čin posu-

zovati dle §§ů 152 až 157 tr. zák., byl-li prokázán nepřátelský úmysl, kdežto byla-li zjištěna pouze nedbalost, sluší použití předpisu řu 335 tr. zák. (srovnej rozhodnutí býv. Nejvyššího soudního dvoru ze dne 20. října 1911, Kr V 444/11). Na tom nemůže ničeho změnit ani ta okolnost, že zákon v řSech 415, 418 a 421 tr. zák. činí zmínku o těžkém a velmi těžkém zlém nakládání, jako o okolnosti trestnost zvyšující. Jest tu jednak uvážiti, že hranice, jež vytyčuje zákon mezi lehkým a těžkým zraněním (od viditelných známek a patrných následků až po nezpůsoblost k povolání a přerušení zdraví, trvajícimu 19 dnů), jest posunuta dostí daleko, takže rozdily lehkého zranění jsou zřejmě patrný, jednak srovnati jest tato ustanovení s řem 412 tr. zák., kde rovněž zákon při výměře trestu za lehké poškozování na těle přihlíží k povaze zranění, hledíc k jeho tíži. Dalším důvodem, proč z řu 413 tr. zák. vyloučiti jest případy těžkého uškození na těle, jest úvaha, že při opačném stanovisku zákon by trestal mírněji ty, kdož porušili zlým nakládáním se svými dětmi, ať vlastními ať přijatými, daleko více svou povinnost, než ty, kdož, nemajíce zvláštních povinností vůči cizím osobám, těmto při zlém nakládání s nimi těžce uškodili na těle. Jest tudíž v činech obžalované jak subjektivní, tak i objektivní skutková podstata přestupku řu 335 tr. zák. a právem byla obžalovaná tímto přestupkem uznána vinnou.

Čís. 1448.

Zavinění lékárníka, jenž vydal lék, ač recept nebyl řádně předepsán.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1924, Kr II 115/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 30. prosince 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života dle řu 335 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost se dovolává číselně důvodů zmatečnosti čís. 5 a 9 a) řu 281 tr. ř. Dle čís. 5 řu 281 tr. ř. vytýká, že rozsudek jest nejasný, neúplný a že si odporuje, a shledává tyto vady v tom, že prý prvý soud v důvodech nesprávně cituje zákony, zejména zákon z 21. dubna 1876, čís. 60 ř. zák. Tím však neprovádí stížnost žádného z uvedených formálních zmatků, nýbrž věcnou námitku, že byl nesprávně vyložen zákon, v tomto případě min. nařízení z 21. dubna 1876, čís. 60 ř. zák. a min. nař. z 28. ledna 1908, čís. 21 ř. zák., rozhodné pro posouzení trestného zavinění obžalovaného. Zmateční stížnost namítá totiž po věcné stránce, že dle nařízení z roku 1876, čís. 60 ř. zák. nemá lékárník povinnosti, zkoumati, zda předepsal lékař léčivo, uvedené ve farmakopei, k účelům technickým či léčebným, a že tudíž k provedení (dispensování) lékařských receptů, znějících na léčiva, uvedená ve farmakopei a obsahující v sobě jed, nemusí mítí povolení politického